

Αριθμός 1178/2002

Το Δικαστήριο του Αρείου Πάγου
ΣΤ' Ποινικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους δικαστές: Ευάγγελο Κρουσταλάκη, Αντιπρόεδρο, Θεόδωρο Πρασουλίδη, Κωνσταντίνο Κωστήρη, Δημήτριο Ζέρβα και Χρήστο Μαυρογένη-Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 13 Νοεμβρίου 2001, με την παρουσία και του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανασίου Καφίρη (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Μηλίας Αθανασοπούλου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσιόντος-κατηγορουμένου του, κατοίκου που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Δημόπουλο, για αναίρεση της υπ' αριθμ. 12450/2000 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών με την ως άνω απόφασή του, διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σε αυτή και ο αναιρεσιόντος-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής για τους λόγους που αναφέρονται στην από 16 Φεβρουαρίου 2001 αίτησή του αναίρέσεως, που καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 621/2001.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο του αναιρεσιόντος-κατηγορουμένου που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Κατά το άρθρο 139 εδ. γ' του ΚΠΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 225 του Ν. 2408/1996, η παρεμπόδιση απόφαση που απορρίπτει το αίτημα αναβολής του κατηγορουμένου πρέπει να αιτιολογείται ειδικά και εμπειριστατωμένα, διαφορετικά ιδρύεται από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' λόγος αναίρεσης. Εξάλλου, η απόφαση που απορρίπτει την έφεση ως ανυποστήρικτη, κατά το άρθρο 501 παρ. 1 εδ. α' του ΚΠΔ, λόγω μη εμφανίσεως του εκκαλούντος στο ακροατήριο, για να έχει την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναίρέσεως κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ίδιου Κώδικα, πρέπει να διαλαμβάνει με σαφήνεια και πληρότητα τα σχετικά με την προβλεπόμενη από το άρθρο 500 εδ. γ' ΚΠΔ εμπρόθεσμη κλήτευση του εκκαλούντος, η οποία γίνεται είτε κατά τα άρθρα 155 επ., 166 ΚΠΔ, με επίδοση κλήσης, είτε κατά τα άρθρα 349 παρ. 2 και 352 παρ. 2 ΚΠΔ, με αναβολή της δίκης σε ρητή δικάσιμο. Ειδικότερος προσδιορισμός των στοιχείων εγκυρότητας της κλήσης δεν απαιτείται. Επομένως, σε περίπτωση κλητεύσεως με αναβολή της δίκης σε ρητή δικάσιμο, αρκεί να μνημονεύεται στο αιτιολογικό της αποφάσεως που απορρίπτει την έφεση ως ανυποστήρικτη, ότι από την προηγούμενη αναβλητική απόφαση προκύπτει ότι ο εκκαλών είχε κλητευθεί νόμιμα για να εμφανιστεί και υποστηρίξει την έφεσή του, χωρίς να απαιτείται η ειδικότερη μνεία για το εάν ο εκκαλών ήταν παρών στην προηγούμενη συζήτηση, ή εάν η αναβολή έγινε με τους όρους και τις προϋποθέσεις του άρθρου 349 ΚΠΔ.

2. Στην προκείμενη υπόθεση το Τριμελές Πλημ/κείο Αθηνών, με την 64185/1991 απόφασή του καταδίκασε τον τότε παρόντα αναιρεσιόντα για παράβαση των άρθρων 1, 2, 53 και 66 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 σε φυλάκιση ενός έτους, ανασταλείσα επί τρία έτη και χρηματική ποινή 1.000.000 δραχμών. Ο αναιρεσιών άσκησε κατά της απόφασης αυτής έφεση. Όπως προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλόμενης απόφασης κατά την έναρξη της συζήτησης ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών στις 20-11-2000, κατά την οποία δεν εμφανίστηκε αυτός, αλλά για λογαριασμό

αυτού εμφανίστηκε ο, ο οποίος ζήτησε την αναβολή της δίκης, διότι ο εκκαλών ήταν ασθενής στην, εξετασθείς δε ενόρκως ως μάρτυρας κατάθεσε ότι "Ο κατηγορούμενος βρίσκεται στην για επαγγελματικές υποχρεώσεις. Θα ερχόταν την Παρασκευή, όμως λόγοι υγείας δεν του επέτρεψαν να ταξιδέψει και να έλθει". Το δικαστήριο απέρριψε το αίτημα αυτό του αναιρεσειόντος με την εξής αιτιολογία: "Ο κατηγορούμενος, εκτός από την κατάθεση του εξετασθέντος μάρτυρος, ο οποίος μαρτυρεί ότι αυτός ευρίσκεται στην για επαγγελματικές υποχρεώσεις και ότι επρόκειτο να έλθει στην Ελλάδα στις 17/11/2000, πλην λόγοι υγείας δεν του επέτρεψαν να ταξιδέψει, δεν προσκόμισε κάποιο άλλο πειστικό στοιχείο για την ασθένειά του και την, εξαιτίας αυτής, αδυναμία του να εμφανισθεί στο δικαστήριο αυτό κατά τη σημερινή δικάσιμο. Ως εκ τούτου δεν πείθεται το δικαστήριο ότι ο κατηγορούμενος δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο για τους όλως αορίστως επικαλούμενους λόγους υγείας". Η αιτιολογία αυτή είναι ειδική και εμπεριστατωμένη, διότι διαλαμβάνεται σ' αυτή ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη την κατάθεση του εξετασθέντος μάρτυρα, η οποία ήταν και το μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο, περαιτέρω δε εκτίθενται με σαφήνεια οι λόγοι για τους οποίους έκρινε ως μη πειστική την μαρτυρική αυτή κατάθεση. Επομένως, ο περί του αντιθέτου από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' πρώτος λόγος της αιτήσεως, πρέπει ν' απορριφθεί ως αβάσιμος. Ο δεύτερος λόγος της αίτησης, με τον οποίο πλήττεται η ίδια παρεμπιπτούσα απόφαση για απόλυτη ακυρότητα, διότι μετά την αγόρευση του Εισαγγελέα και πριν από την απαγγελία της δεν δόθηκε ο λόγος στον μάρτυρά του που υπέβαλε το αίτημα αναβολής, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι από τις διατάξεις των άρθρων 138 και 369 παρ. 1 και 3 του ΚΠΔ προκύπτει, ότι η ανωτέρω ακυρότητα δημιουργείται όταν δεν δοθεί στο τέλος της αποδεικτικής διαδικασίας ο λόγος στον κατηγορούμενο ή τον συνήγορο αυτού, όχι δε και σ' εκείνον ο οποίος ενεργώντας ως άγγελος του κατηγορουμένου, όπως στην προκειμένη περίπτωση, εμφανίζεται στο δικαστήριο και υποβάλλει για λογαριασμό του κατηγορουμένου αίτημα αναβολής της δίκης. Περαιτέρω, από τα πρακτικά της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ακόμη, ότι το δικαστήριο μετά την απόρριψη του ως άνω αιτήματος του αναιρεσειόντος απέρριψε την έφεσή του ως ανυποστήρικτη με την εξής αιτιολογία: "Όπως προκύπτει από το αντίγραφο της απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών με αριθμό 9187/2000, το οποίο βρίσκεται στη δικογραφία, με την οποία απόφαση αναβλήθηκε η υπόθεση και ορίστηκε δικάσιμο για να εκδικασθεί, η σημερινή δικάσιμο, κατά την οποία έπρεπε να εμφανισθεί ο κατηγορούμενος, ο οποίος κατ' αυτό τον τρόπο έχει νόμιμα κλητευθεί για να εμφανισθεί σήμερα στο ακροατήριο του δικαστηρίου τούτου και να υποστηρίξει την έφεσή του κατά της 64185/1997 απόφασης του τριμελούς Πλημ/κείου Αθηνών". Η αιτιολογία αυτή, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη, είναι ειδική και εμπεριστατωμένη, σημειούμενου προσθέτως ότι όπως προκύπτει από την επισκόπηση της 9187/2000 αναβλητικής απόφασης, η οποία εκδόθηκε από άλλη σύνθεση του ίδιου Ε' Τριμελούς Εφετείου πλημ/των, και όχι από σύνθεση του Δ' Τριμελούς Εφετείου πλημ/των, όπως αβάσιμα προβάλλει ο αναιρεσειών, με την απόφαση αυτή, που δημοσιεύθηκε παρόντος του αναιρεσειόντος, αναβλήθηκε η εκδίκαση της υπόθεσης, ύστερα από αίτηση του ίδιου, λόγω αδυναμίας εμφανίσεως της συνηγόρου του, ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου (Ε' Τριμελούς Εφετείου πλημ/των) για τη δικάσιμο της 20 Νοεμβρίου 2000, κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, και γνωστοποιήθηκε ακόμη στον αναιρεσειόντα ότι θα έπρεπε να εμφανιστεί κατά τη δικάσιμο αυτή χωρίς κλήτευση. Επομένως, οι από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α' και Θ' λόγοι της αίτησης, με τους οποίους αποδίδονται στην άνω απόφαση οι πλημμέλειες, ότι με βάση άκυρη κλήτευση του αναιρεσειόντος απέρριψε την έφεση του ως ανυποστήρικτη, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Τέλος, είναι άνευ εννόμου επιρροής ο με την αίτηση αναιρέσεως προβαλλόμενος ισχυρισμός του αναιρεσειόντος, ότι δεν είχε νόμιμα κλητευθεί για τη δικάσιμο της 18/9/2000, κατά την οποία εκδόθηκε η ανωτέρω 9187/2000 αναβλητική απόφαση, διότι σε κάθε περίπτωση με την επί παρουσία του δημοσίευση της απόφασης αυτής κλητεύθηκε νόμιμα να εμφανισθεί στο ίδιο δικαστήριο κατά τη δικάσιμο της 20/11/2000, που εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.

3. Μετά από αυτά , πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση και να καταδικασθεί ο αναιρεσειών στα δικαστικά έξοδα (άρθρ 583 παρ. 1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 16 Φεβρουαρίου 2001 αίτηση του του, για αναίρεση της 12450/2000 απόφασης του τριμελούς Εφετείου Πλημ/των Αθηνών. Και Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα, τα οποία ανέρχονται σε διακόσια δέκα (210) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 21 Νοεμβρίου 2001.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο, στις 14 Μαΐου 2002.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ